

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/42/2014
Identifikačné číslo spisu:	1508010220
Dátum vydania rozhodnutia:	21.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1508010220.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Štefana Micháliku v trestnej veci obvineného N. N. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 21. júla 2014 o dovolaní obvineného N. N. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 15. októbra 2013, sp. zn. 3 To 81/2013, rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného N. N. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 23. januára 2013, sp. zn. 4 T 53/2008, bol N. N. uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 30. septembra 2007 v čase asi o 12.00 hod. v Bratislave na Dolnozemskej ceste viedol motorové vozidlo zn. Toyota Avensis, ev. č. H., pričom bol zastavený a kontrolovaný členmi hliadky KDI KR PZ Bratislava, nakoľko porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a dopustil sa priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, za čo mu bola uložená bloková pokuta 1.000,-Sk a pri zápise priestupku do jeho evidenčnej karty vodiča bolo zistené, že obvinený má rozhodnutím Okresného riaditeľstva PZ Bratislava II, ODI, č. p. ORP-P-386/II-OB-CP-07-M zo dňa 9. júla 2007, právoplatným 9. augusta 2007, uloženú o. i. sankciu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 6 (šesť) mesiacov a doba zákazu činnosti začala plynúť dňom právoplatnosti uvedeného rozhodnutia.

Za to bol odsúdený podľa § 348 ods. 1 s použitím § 38 ods. 3 a § 36 písm. j/ Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace, ktorého výkon mu bol podľa §§ 49 ods. 1 písm. a/, 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok. Zároveň mu bol podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 2 (dvoch) rokov.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 15. októbra 2013, sp. zn. 3 To 81/2013, podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolania obvineného Jozefa Jalšovského a okresného prokurátora ako nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu obvinený N. N. prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Milana Cíbika podal 30. decembra 2013 na Okresný súd Bratislava V dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., keďže podľa jeho názoru rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave je založené na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia a nesprávnom posúdení zisteného skutku.

V odôvodnení podaného dovolania argumentoval tým, že výrok o jeho vine bol opretý len o výpovede členov hliadky dopravnej polície C.V. a U. R. a záznam z hliadkovej služby, pričom výpovede svedkov svedčiacich v jeho prospech S. C., F. R. a Y. N. boli zo strany konajúcich súdov ignorované.

Podaným dovolaním sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil vyššie uvedené uznesenie krajského súdu, ako aj naň nadväzujúci rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 23. januára 2013, sp. zn. 4 T 53/2008 a tomuto prikázal, aby vec obvineného N. N. v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V navrhol dovolanie obvineného N. N. odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže dôvody, ktoré v podanom dovolaní uviedol, nepovažoval za právne relevantné.

Spisový materiál Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4 T 53/2008 spolu s dovolaním obvineného N. N. bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 1. júla 2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) postupom podľa § 378 Tr. por. predbežne preskúmal predložený spisový materiál i dovolanie obvineného N. N. a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. a/ Tr. por.), po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.) a tiež v lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil, že dovolanie je potrebné na neverejnom zasadnutí odmietnuť, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, svojim obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., keďže obvinený N. N. v podanom dovolaní namietal predovšetkým skutkové závery okresného a krajského súdu.

V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že dôvod dovolania uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je naplnený len vtedy, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že tento je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečnými skutkovými zisteniami, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod naplňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčanie trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako aj pri ukladaní trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi (§ 47 ods. 2 Tr. zák.). Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú vzťah ku právnej kvalifikácii skutku.

Naopak, z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je evidentne zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, ktorý je vyjadrený v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov.

Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutia súdu druhého stupňa. Dovolací súd nemôže v tomto konaní posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd.

V dovolacom konaní tiež platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

O dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ide spravidla aj vtedy, ak obvinený v dovolaní v podstate len opakuje námietky uplatnené už skôr v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, s ktorými sa súdy oboch stupňov dostatočne a správne vyrovnali.

V posudzovanom prípade tvorila základ dovolacích námietok obvineného kritika spôsobu, ktorým oba súdy hodnotili vykonané dôkazy. Obvinený jednotlivé dôkazy (výpovede svedkov) v dovolaní hodnotil inak ako súdy, lebo hodnotenie dôkazov súdmi vyznievajúce v jeho neprospech nezodpovedalo jeho predstavám. Na základe takto prezentovaného hodnotenia dôkazov následne dovolaciemu súdu predostieral vlastnú verziu skutkového deja, na podklade čoho sa v konečnom dôsledku domáhal oslobodenia spod obžaloby.

Je teda evidentné, že tieto dovolacie námietky obvineného nenapĺňajú dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Predstavujú len skrytú snahu obvineného N. N., aby bolo rozhodnuté v jeho prospech.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dovolanie obvineného N. N. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.